

TÉLI ÁLOM

Bocs

Volt egyszer egy mosómedve bocs, aki édesanyjával a békés erdei tisztáson élt. Egy tél eleji napon a kis mosómedve gyönyörű pillangót látott a tisztáson, és annyira megtetszett neki, hogy követte. Persze nem repült utána, de hamarosan messze járt a lakhelyétől, az anyukájától és mindentől, amit addig ismert.

A pillangót egy cserjés vidéken szem elől vesztette, s épp akkor nagyot korgott a gyomra.

- Mami, éhes vagyok! - kiáltotta, de senki sem felelt.

Körülnézett, és megállapította, hogy alaposan elcsatangolt. Épp indult volna abba az irányba, amerre a tisztást sejtette, de akkor észrevette, hogy a bundája itt is, ott is koszos,

sáros, bogáncsokkal teli. Tudta jól, mi történik, ha hazamegy. Az anyukája azt teszi majd vele, amit bármely anyamosómedve tenne hasonló helyzetben: alaposan kimossa őt, méghozzá a jeges folyóban. A kis mosómedve viszont mindennél jobban utálta a mosakodást, ehhez a fogvacogtató téli fürdőhöz meg végképp nem volt kedve.

Elhatározta, hogy inkább keres magának ennivalót, ahogyan az anyukájától látta. Csakhogy ez nem volt olyan egyszerű. Hosszas talpalás és fárasztó keresgélés árán csupán néhány makkszemet talált, meg egy-két bogarat. Mindez a fél fogára sem volt elegendő. Ráadásul egyre hidegebb lett. Végül éhesen, fázva és holtfáradtan húzódott be egy barlangba, és mély álomba merült.

Azt álmodta, hogy a mosómedvék királyválasztást tartanak és mindenki közül éppen ő bizonyul legalkalmasabbnak a nemes posztra. Azonnal meg is koronázták, ő pedig eltökélte, hogy bölcs uralkodó lesz, olyan, aki jobba teszi alattvalói életét. Például haladéktalanul elrendeli, hogy ezentúl a kis mosómedvéket senki sem kényszerítheti mosdásra. Épp ki akarta hirdetni a rendeletet, de úgy érezte, nem tud megszólalni, mert nem kap levegőt. Ettől annyira megijedt, hogy felébredt. Nyitott szemmel aztán még jobban megijedt.

Hatalmas medve terebélyesedett felette, és mancsával a mellkasára nehezede szinte a földre nyomta a kis bocst. A medve óriásira tátotta a száját, láthatóan éppen arra készült, hogy felfalja.

Több sem kellett a kis mosómedvének, összeszedte minden erejét, ügyességét és gyorsan kicsusszant a medve szorításából. Egy szempillantással később már a barlang kijárata felé rohant. De a medve sem volt rest, nagy

ugrásokkal vetette magát a menekülő után. Látta a kis bocst, hogy hiába szalad, mert az óriási medve gyorsabb nála. Nem volt mit tennie, a barlangból kiérve felkapaszkodott az első fára, és felmászott a legtetejére. A medve hiába próbálkozott, olyan magasra nem sikerült utána kapaszkodnia. Csakhogy nem adta fel: leült a fa tövébe és várt. No, ugyan várhatott! A kis mosómedvének esze ágában sem volt lemászni a fáról. Sokáig ültek ott, egyik a fa alatt, másik a tetejében. Nagy sokára a medve felmordult unalmában.

- Te aztán arcátlan kis lény vagy, hallod-e?

- Ne haragudj, nem akartam semmi rosszat - hüppögött a kis mosómedve a fa tetejéről.

- Még hogy nem? - méltatlankodott a medve.

- Bemereszkedtél a barlangomba, elfoglaltad az alvóhelyemet, és még azt sem engedted, hogy megegyeek. Most aztán itt rostokolhatok, pedig már ugyancsak álmos vagyok. Épp a téli álmomat akartam megkezdeni.

- Tudod, én is épp nagyon fáradt voltam, meg éhes és fáztam, amikor bementem a barlangba. De ha tudtam volna, hogy a tiéd, be nem teszem oda a lábam, elhiheted.

- Egyáltalán, miféle állat vagy te? Óriáspatkány?
- kérdezte a medve tünődve.

- Mosómedve vagyok, csak még kölyök.

A medve meghökkenve pillantott a fa tetejébe.

- Mosómedve? De hisz akkor mi rokonok vagyunk! Na jó, gyere le, ígérem, nem eszlek meg!

- Mi az a téli álmom? - kérdezte a kis mosómedve, miközben lefelé mászott a fáról.

- Hogyhogy mi?! Te még sosem aludtál téli álmot? - döbönt meg a medve. - Hát persze, hiszen még kölyök vagy. A téli álmom az, hogy én most lefekszem aludni, és csak tavasszal kelek fel, amikor már jó lesz az idő. Ha nincs hova menned, te is elalhatsz a barlangomban.

A kis mosómedve magában így okoskodott: ha téli álmot alszom, azzal minden gondom egycsapásra megoldódik, hiszen tavasszal ébredek fel, amikor már sokkal melegebb lesz, én pedig bátran hazamerészkedhetek. Akkor mégsem annyira szörnyű, ha Mami kimossa a bundámat a patak vizében.

Így esett, hogy néhány perccel később már mindketten ott horkoltak a medve barlangjában.

A kis mosómedve kipihenten ébredt. Nagyot nyújtózkodott, és a még mindig horkoló medvét maga mögött hagyva könnyű szívvel sétált ki a barlangból. De alighogy kilépett, földbe gyökerezett a lába. Nem akart hinni a szemének.

A terve ugyebár az volt, hogy téli álmot alszik, és csak tavasszal ébred fel. Ez azonban most láthatóan dugába dőlt: a táj köröskörül fehér volt.

Miközben aludt, leesett a hó. A tél tehát még nagyban tart, sőt az is lehet, hogy épp csak most kezdődött el igazán.

A kis mosómedve visszakullogott a barlangba és újra lefeküdt. De most már hiába helyezkedett a legkényelmesebb pózokba, sehogy sem tudott elaludni. Nem a medve hangos hortyogása zavarta, egyszerűen nem volt álmos. Csak nagyon éhes. Hosszas forgolódás után megértette, hogy a mosómedvék nem alszanak téli álmot. Felkelt hát, és elindult, hogy eleséget keressen a hó alatt.

Teltek-múltak a napok, a kis mosómedve egyre ügyesebben tájékozódott a téli erdőben, és mindig talált új donságot. Lassan mindenfélét megtanult, amire egy mosómedvének szüksége lehet: már könnyedén szerzett magának enni- és innivalót.

Egy nap kényelmes sziklahasadékra bukkant, ami annyira megtetszett neki, hogy úgy döntött, a mindegyre horkoló medve barlangjából átköltözködik oda. Nagyon jól érezte magát a bőrében. Igen, most mindene megvan. Büszke volt magára, hogy egyedül is ilyen remekül helyt tud állni a téli erdőben. Már senki és semmi sem kényszerítheti, hogy hazamenjen, és soha többé nem kell elszenvednie, hogy az anyukája kimossa őt a hideg folyóban.

Csak azt sajnálta, hogy ezt a nagy boldogságát nem tudja megosztani senkivel. Úgyhogy gondolt egyet, beugrott a jeges folyóba, alaposan megmosakodott, aztán frissen, tiszta bundában haza indult, hogy meglátogassa az édesanyját.

INCZÉDY TAMÁS

